

Marina Kuzmić Laszlo

KNJIŽNICA

Ja za sebe doista mogu reći da sam osoba koja je zadovoljna svojim životom. Organizirala sam si i vrijeme i življenje točno onako kako meni odgovara i mogu reći da mi je dobro – ne da uživam, tko još stalno uživa, nije ni zdravo stalno uživati – ali da mi je dobro, odmjerenodobro, zdrava sam, imam sve što mi je potrebno, pridonosim društvu, ne smetam nikome, iako ponekad neki smetaju meni, ali što čete, jednostavno je to tako, nismo svi na istom stupnju razvoja.

Nemam ništa protiv ljudi, uvijek će im rado pomoći, pogotovo savjetom, ali moj je najbolji prijatelj knjiga, kako su mnogi mudraci kroz povijest tvrdili, da je knjiga najbolji prijatelj, i to je doista tako, ja to živim svojim primjerom. Otkad se sjećam sebe i knjiga, željela sam raditi u knjižnici. Na svoje i sestrine knjige i slikovnice lijepila sam odozada papiriće s bibliotekarskim oznakama, a iznutra lijepo izrezane džepiće, kartončiće i poseban papir za žigove datuma povrata. Imala sam i pravi pravcati žig datumar, koji mi je strina Ruža donijela iz svoga ureda u državnoj službi. Kad sam pođraska, vodila sam evidenciju o tome kome sam i kada posudila knjigu, ploču, kasetu, ili kasnije CD, i bilo je posljedica ako posuđeno ne bi na vrijeme vratili – najprije u vidu upozorenja, a onda i isključenja iz moga sustava posudbe.

Moje su knjige kod kuće i danas jako lijepo složene i organizirane, iako tu sada nema potrebe za oznakama i ostalim bibliotekarskim stvarima jer ih nikome ne posuđujem. Imam puno polica u svim prostorijama, znam gdje mi koja knjiga stoji i često im se vraćam. Imam i posebnu manju policu za knjige koje donesem iz knjižnice, odmah uz prozor dnevne sobe, ispod velike umjetničke grafike, gdje ih obično i čitam jer mi je tamo i kauč i najudobnije je, a danju je i najviše svjetla. Za večernja čitanja imam krasnu samostojeću lampu s druge strane kauča. Živim sama otkako su mi umrli roditelji i uredila sam svoj prostor po vlastitoj mjeri.

Knjižnica „Potočnjaci“ kvartovska je knjižnica na rubu grada, samo mi je nekoliko ulica udaljena od kuće, veoma je dobro opskrbljena, odlično je organizirana u svakom pogledu, a pogotovo što se tiče radnog vremena. Rijetko dolazi do promjena u rasporedu smjena, eventualno ljeti, a tijekom cijele školske godine radi se kao u dječjem vrtiću, jedan dan popodne pa idući ujutro i

tako redom, ostane mi puno vremena i za čitanje knjiga kod kuće, a uvijek barem neku ponesem jer ne stižem puno čitati u samoj knjižnici. U smjeni sam uglavnom s Tanjom i Lidijom. Tanja je draga i često skupa jedemo i pijemo kavu. Pomalo je debeljuškasta, zapravo jede previše, ali ja joj to ne zamjeram. Lidija se pretjerano šminka i voli zapovijedati. Ona je informatorica, ali baš i ne bih mogla reći da je sama previše informirana.

Ja uvijek pazim na svoje odijevanje i opći dojam. Niti sam debela niti se pretjerano šminkam, ne podnosim krajnosti. Smatram da osobna pojava treba biti uredna i nemetljiva, ulijevati povjerenje korisnicima i ne odvraćati pozornost od knjiga, koje su ovdje najvažnije. Neke kolegice, pogotovo one iz suprotne smjene, koju zbog toga i izbjegavam, ne dijele moje mišljenje, nose upadljivu odjeću, šarene frizure i goleme komade nakita, a o noktima da i ne govorim. Smatraju se radnicama u kulturi i što sve ne, svakojakih sam se izraza naslušala, žele biti nekakve umjetnice. Desi se i da se dovikuju preko cijele knjižnice, ili da rašire preko cijelog jednog stola neki obrok od pet sljedova. Mirna sam osoba, nesklona konfliktima, ali neki red se mora znati. Naravno da će ih u takvom slučaju upozoriti na njihovo neprikladno ponašanje u javnoj ustanovi.

Možda se i ne slažem najbolje sa svim ljudima koji rade u knjižnici, ali korisnici me vole. Ja uvijek sve najbrže pronađem. Prepoznajem knjige po najluđim opisima. Pisce i naslove dokučujem po najšarolikijim asocijacijama. Ljubazna sam i spremna pomoći. Kad razumijevanje zapne, ljudi se osvrću gdje sam ja, nalaze me za nekim od radnih stolova ili na fotelji u lijepom salonski uređenom kutiću pokraj izloga, u koji sam i ja donijela od kuće nekoliko simpatičnih jastučića. Sretno mi se obraćaju: „Božena, Vi ćete to riješiti u trenu!“ Nije mi problem ni nazvati drugu knjižnicu, ni rezervirati, odlično se snalazim i sa svim najnovijim tehnologijama. Znam tko najviše voli dobiti besplatne straničnike pa ih za takve sačuvam sa strane. Nezamjenjiva sam i to svi znaju.

Sjedim uz prozor, lijepa je jesenska večer, sve je u šarenom lišću, i klupe ispred knjižnice je prekrilo. Smišljam preporuke za čitanje za ove dane smiraja, reminiscencija, introspekcije i šarenila. Volim jesen jer je mirnija i tiša od ostalih godišnjih doba. Da vidimo, napravit ću zasad jedan popis prijedloga za umirovljenike, jedan za prezaposlene žene, jedan za mlade, svaki od po

nekih osam knjiga, bit će dovoljno. Za umirovljenike bih mogla dovršiti popis već sada, pa će ostalo sutra. Za njih krenimo s nečim naoko veselijim, bit će to nezaobilazni Hendrik Groen. Ovu najnoviju, pa dalje neka traže ako ih to zainteresira. To pod broj jedan. Pod broj dva mogla bih, na primjer...

Lidija me opet nepristojno vuče za rukav, ruka joj malo drhti, lijevo joj oko nemirno treperi iza naočala. Ne znam zašto uvijek mora biti tako napeta. Ima sigurno problema kod kuće, s agresivnim mužem, sa starom mamom, otud tikovi. Kako ne razumije da nisam još gotova s ovim popisom, a želim ga još večeras nalijepiti na izlog! Toliko sam joj puta rekla da mi ostavi ključeve, ionako će opet doći ujutro u smjenu, a zna se da uvijek prva dođem i onda je moram čekati. Ona baš voli imati neku vrstu kontrole nad mnjom, ima u njoj nešto despotski nesigurno i očajno. Pobogu, Lidija, ne otimaj mi papir iz ruke!

„Gospođo Božena, za Boga miloga, zatvaramo! Skupite knjige, uzmite iskaznicu, idite kući! Zbilja ne možemo ovako svaki dan...“